

Minnedikt fra Erik Skjerven

Erik Skjerven er gift med Bjørg Thune, Arves søster. Han er kjent som familiens husdiker. Ved enhver anledning kommer det velskrevne og poengterte dikt. Dette diktet ble framført ved Ingrids 70-årsfeiring og henspiller på en skitur til Hugulia i påsken 1969. Så vel Erik som Ingrid hadde vært aktive skiløpere og var gode i sporet. Prestegardsunga, derimot, hadde ikke mye å skryte av i slikt henseende. Imidlertid hang Marie godt med da Ingrid og Erik gikk fra de øvrige som var mest opptatt av den medbrakte maten.

Til Ingrid

Det var alltid god stemning mellom Erik og Ingrid.

Jeg finner noen minner
jeg vil dvele ved.
Jeg rygger litt i tid
med mitt skriveri.
Det var ved påsketid
med sol og ski.
Det fristet litt å vara turist.
En kunne bli påskebrun
om ei lita stund.
Det var Ola, Marie, Arve og Bjørg
med matkørrj.
Og du og jeg som dro av sted
i en blå Opel Record
og en kvit Cortina Ford

Med mat i sekken og skia
bar det mot Hugulia.
Det var gammeldags vinterføre
og fint å kjøre.
Over Gravåsen var vi kjent.

Vi var oppglødd og tent.
Det glitret i snøen.
Det var kvitt og fint på bøen.
I Elvedalen var det skygge og kaldt.
Over brua var det smalt.
Jeg visste at i Langleite var det glatt.
Det var viktig å vara forsiktig.
Det var dyrebar last.
Vi hadde ingen hast.
Vi hadde god tid - - - ville vise fram
bygda mi.
Skonnord-tjernet kjørte vi fort forb.
Det er dumt å bli bensintomt.
Jeg hadde lite bensin på tanken.
Kaldbakken var nær. Vi fylte der.

Ingrid på skitur i sin ungdom med Sissel Skogstad

Skitur på Beitostølen 1998. Fra venstre: Camilla Ruhs (venninne av Margrethe), Erik Skjerven, Sverre Thune, Margrethe Skjerven, Kristin Lorentz (amerikansk slektning av Ingrid), Marie Thune, Bjørg Skjerven

Nå var alt i orden.
Vi fortsatte Opel`n og Forden.
Hva er det borti vegen der
hvor sagbruket og Hjemmet er?
Jo, en kar med raske skritt. Det er
Osvald, far til Brit.
Han hilser, er alltid blid,
Det samme som vi.
Snertingdal er en dal, sa`n
som er lang og smal, sa`n
i fra Stokkelensen og til
Torpegrensen

Om ei lita stund passerte vi
Fagerlund.
Nå var Hugulia ganske nær.
Bakglatte prestegardsski, måtte ha
gli.
Ingen smøretriiks. Brukte rød Swix.

Endelig kom stunden.
Vi skulle gå Elgmyrrunden.
Er vi klare? Skal vi fare?
Noen manglet energi til å gå på ski.
Det var jo mat i sekken.

Noen måtte ha det på flekken.
Vi fant ei sittagrop.
Det var plass til alle i hop.

Endelig var de fleste klare
og lettet seg opp fra baret.
Kokka fikk vi ikke lokket med.
Hun solte seg med ryggen mot et tre.
Arve og Ola fikk vi lokket med
sjokolade.
De gikk en kilometer eller to.
før de slo seg til ro.

Ingrid visste vi var spesialist på ski.
Hun gled fint av sted.
Marie og jeg hadde nokmed å følge
med.
Vi gikk så fort vi kunne.
De andre lå i sola og blunde.

Takk for følget, Ingrid!